

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

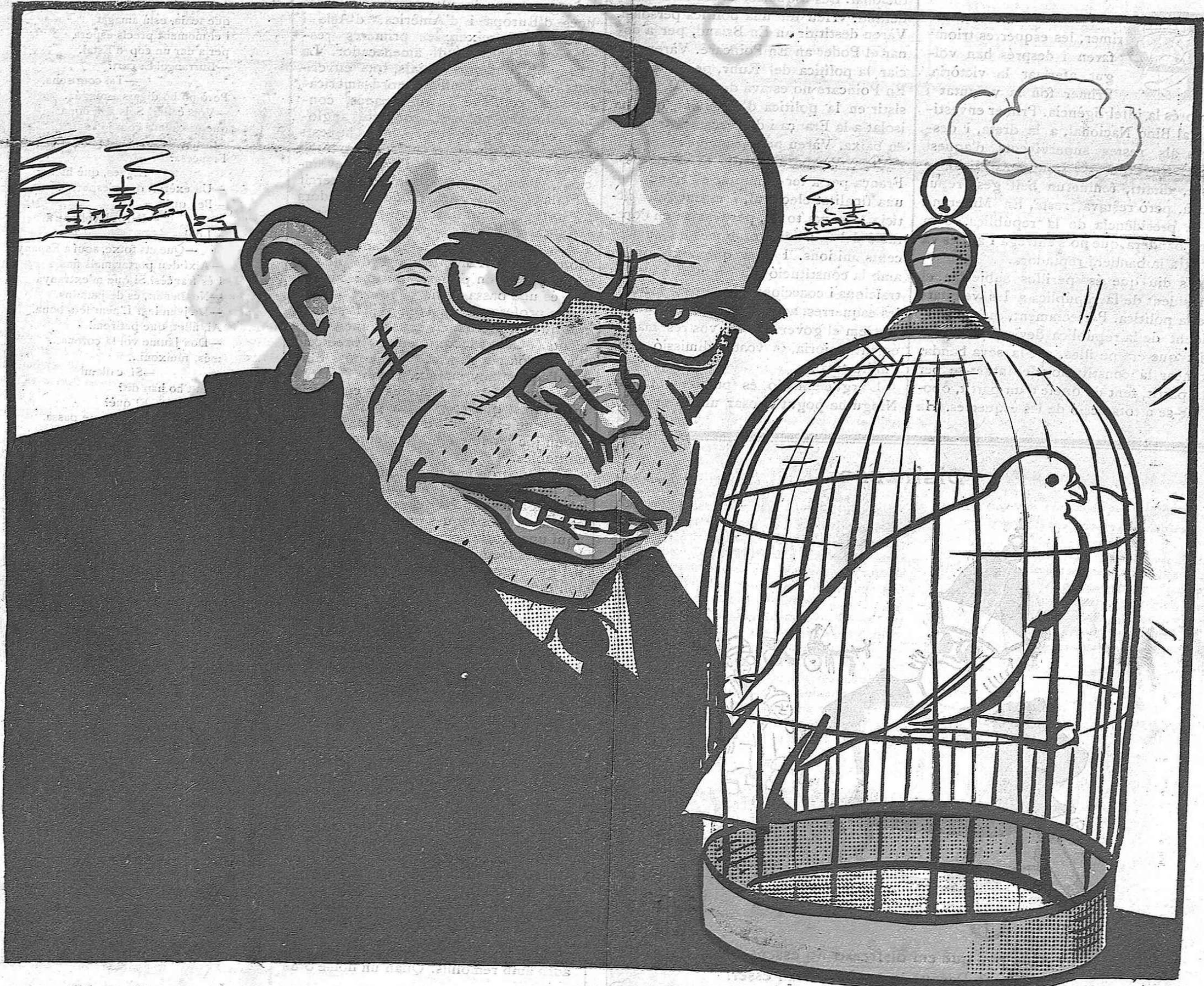
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelonà cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL COLOM ENGABIAT

—Els altres tant ens fa que marxin.... però a tu no et deixarem pas marxar, petit!

El diari no ho porta

En català tenim una frase feta que diu: «el diari ho porta». Aquesta frase va servir de títol a una obra escènica del teatre català. Allò que porta el diari ve a ésser, per a molta gent, un article de fe. Així un diari es converteix en un oracle. Allò que està escrit en lletres de motllo té, per a la gent, una força decisiva. Com si les guatlls no poguessin ésser compatibles amb l'art d'imprimir...

Però d'algun temps ençà, al costat de la frase famosa: «el diari ho porta», n'hi ha una altra que va assolint una fama per l'estil. Aquesta frase s'assembla molt a l'altra, però és tot el contrari. Aquí la teniu: «el diari no ho porta». Això vol dir que la facultat informativa de la premsa no és absoluta. Els diaris recullen els fets, i quan les notícies han aparegut estampades en caràcters tipogràfics, el públic els dona un major crèdit. Però no sempre recullen tots els fets; i aleshores, quan un d'aquests fets s'escapa a l'activitat periodística, la gent diu: «el diari no ho porta».

Hi ha qui creu que la recent invenció de la ràdio-telefonía acabarà per a fer desaparèixer els periòdics. En lloc de llegir els fulls de paper, la gent escoltaria la paraula de les bocines radio-telefòniques. La paraula escrita seria substituïda per la paraula parlada. En Joan Maragall, si ara visqués, faria l'elogi dels nous aparells, fonts de paraula viva. Això podria iniciar la decadència del periodisme. En certs rams, la premsa està ja una mica desacreditada. I el descrèdit es faria més ràpid si la frase sacramental «el diari ho porta», fos suplantada per aquesta altra: «el diari no ho porta», que és de més recent actualitat.

L'Alçament de França

Primera, les esquerres triomfaren i després han volgut afermar la victòria. Primer fou la voluntat i després la intel·ligència. Primer investiren al Bloc Nacional, a la dreta, i després als restes supervivents d'aquest bloc. En Poincaré, bon constitucionalista, dimití, tenint un bell gest republicà, però restava, resta, En Millerand a la presidència de la república, com una bandera, que no s'entrega i ara es va contra la bandera reptadora.

Es diu que és perillós subjectar el president de la república a les veleïtats de la política. Perfectament, mes el president de la república devia haver previst que era pe illós, per la seva banda, trencar la constitució, decantant-se per un partit, fent de chefe d'un partit, oposant-se a tota acció de les esquerres. Ha

jugat, ha perdut i ara paga. Es l'eterna regla de joc, i de *fair play*. En quant a l'anticonstitucionalisme de les esquerres, ultra ésser fals, podien dir, parodiant les paraules de l'Anfós Karr. «Que comencin primer els senyors presidents».

I quin perill pot haver en retornar la presidència a la seva neutralitat constitucional. Les esquerres diuen an En Millerand: «Heu fet una política personal. Vàreu destituir an En Briand, per a donar el Poder an En Poincaré. Vàreu iniciar la política del Ruhr, per a la qual En Poincaré no estava decidit. Vàreu insistir en la política d'aïllament, que ha isolat a la França i desplaçat el franc en en baixa. Vàreu pensar inclús en un cop militar. Vàreu usar de la Banca de França per a fer remuntar el franc amb una finalitat electoral, i essent l'alça fictícia, la baixa tornà, perdent-se en l'operació del franc electoral més de quatre-cents milions. I com que això pugna amb la constitució i fa pressentir futures traïcions i coaccions a la governació de les esquerres, adversàries vostres, no admetrem el govern de les vostres mans i essent majoria, la vostra dimissió esdevindrà fatal.»

L'argumentació és precisa i tallant. Ningú ha pogut oposar una altra dialic-

tica. La mateixa *Veu de Catalunya* comentant aquests episodis reconeix que En Millerand, per la seva culpa, perdrà la presidència. De manera que la posició de les esquerres arriba a ésser conservadora, no demanant violacions ni reformes constitucionals, sinó la pura i estricta interpretació de la llei fonamental de la nació pel primer magistrat. En Poincaré, durant la seva presidència era el mateix Poincaré que avui. Les esquerres, en les eleccions de 1914, triomfaren i ningú demanà la dimissió d'En Poincaré. I no s'al·legui ni manca de precedents, ni perills. En Mac-Mahon, En Jules Grevy, En Casimir Perier, no acabaren el seu septenari. En les seves pugnes amb la nació i el parlament, foren vençuts.

En Millerand resisteix, segons les darreres noves, intentant formar un govern de dreta, i anant a una votació de les cambres, pensant en la fidelitat del Senat. Serà vençut. Ja és tard per a deturar l'empenta republicana i socialista. En Millerand no vol veure que les eleccions han estat un alçament.

PARADOX

El món torna a trontollar

Ara que començava a refer-se del cop tràgic de la guerra gran, el món torna a estar en perill de guerra, potser encara més gran que la última. En diversos llocs d'Europa i d'Àfrica, d'Àsia i d'Àfrica, apareixen les primeres resplendors d'un incendi amenaçador. La llista dels conflictes actuals, tots envernats, és llarga. Conflicte nord-americà-japonès, conflicte russo-romanès, conflicte lituano-polonès, conflicte anglo-turc, conflicte italo-turc. A més d'aquests conflictes d'ordre internacionals, n'hi ha d'altres dintre els Estats d'avui. Revolució a Albània, vaga d'oficials de l'exèrcit a Finlàndia, sublevació d'oficials aviadors a Portugal, baralles fortes a la nova Cambra italiana, plet croato-serbi a Iugoslàvia, crisi política a França, situació tèrbola a Anglaterra. I de l'Estat Espanyol no en parlem, perquè això sí que és una bassa d'oli.

Els profetes del mal temps ja fa setmanes que publiquen els seus anuncis alarmants. Coincideixen en la predicció d'una pròxima guerra. Qui la posa dintre d'aquest any mateix, i qui l'allarga una mica. De totes maneres és convicció molt estesa que no passarà gaire temps sense que el trontoll d'ara es converteixi en un joc terrible i en un enfonsament de pobles.

Hi ha astrònoms que donen la culpa de les anormalitats actuals del nostre planeta a les taques del sol. L'astre-rei està tacat i les taques no li fugen. Heu's aquí una teoria excel·lent per a que els homes es treguin de damunt les culpes del que passa. Així resulta que del trontoll del món no en són responsables ni els Estats ni els pobles, ni els governants ni els governats, ni els homes ni les dones. El culpable és el sol. Però al sol, és difícil de demanar-li comptes i de fer-li esmenar la conducta. Com a astre és un rei, i un rei absolut.

L'altra vegada els súbdits de l'Estat espanyol només varen rebre els esquitxos de la lluita mundial. Després s'ha vist que aquets esquitxos, no solament eran molestosos, sinó que eren capaços de promoure crisis internes de considerable importància. Es va salvar la santa neutralitat, però els guanys materials que aquesta portà aviat es desferen. Si un altre conflagració vingués, no sabem si hi tindria la península algun paper. És evident que subsisteix encara una massa neutralista.

Els grans fets històrics són com vendes amb remolins. Quan un home o un

poble és agafat per un remolí d'aquests, es pot dir que ja està llest. En tals casos, cal pronunciar la frase famosa del senyor Cases-Carbó: «Que Déu hi faci més que nosaltres».

FULMEN

BOLES

Com no poden els diaris esplaïar-se amb llibertat, ni molt menys fer comentaris de les coses que han passat, la fantasia es desboca i forja mil invencions que passen de boca en boca i van per tots els recons. Carai! si en corren de boles en un dia solament!

Són lleugeres i elles soles caminen més que no el vent.

Allí on la bola arriba

hi ha la gran espectació; la bola ara és el que priva i el que mou a l'opinió.

—No ho saps? La Meller és morta!

—La Meller? N'esteu segü?

El meu diari no ho porta!

—Home, perquè no ho pot da?

—Quina pèrdua per l'Espanya!

Per al cine quin trasbais!

I córrer la bola estranya

per tots els andurrials.

Hi ha qui plora i qui gemega

amb greu desesperació,

i aquell que la bola engega

riu ple de satisfacció.

—Escolta, saps el que passa?

—Digues, em tens atut.

—L'Alba...

—Sí, no cridis massa.

—L'Alba ha arribat a Madrid,

A casa la bugadera

que tenia, està amagat,

i el moment precís espera

per a dar un cop d'Estat.

—Burrango! Es cert?

—Tal com sona.

Però no ho diguis a ningú...

—Vols callar! Sols a la dona

que és callada com jo i tu!

—No en saps res de la frontera

Francesca?

—Digues, què hi ha?

—Un exercit que s'espera...

—Per què?

—Perquè vol entrà.

—I on?

—Que ets totxo, aquí a Espanya.

—Així deu portar mals fins.

I és francès? Si que m'extranya

—No, beneit, és de jaumins.

—De jaumins? L'hem feta bona.

Ai, fillot, que patirem!

—Don Jaime vol la corona...

més, muixoni!

—Sí, callell!

—Ja t'ho han dit?

—El què?

—El que passa.

—Què passa?

—Que En Lerroux és mort.

La minyona ve de plaça...

—I tu crec que vens de l'hort.

—Diu que a la tarda s'estava

Al café fent un vermout.

—Doncs a mitja nit passava

pel carré, i, plaf! ha caigut.

L'han entrat a una farmàcia

res... una angina de pit.

—Noi, si que la Democràcia

se'n pot entornar al lli!

Car ell sol la sostenia

amb son marcial continent.

—Què hi vols fer! de dia en dia

tots tenim d'anar caient.

De boles d'aquesta mena

se'n troben a cada pas:

fins l'atmosfera en va plena,

si tothom en té un cabàs

per a dir... i en tant els diaris

no puguin parlar de tot,

de rumors estrafalaris

anirem omplint el bot.

I a la fi arribarà un dia

que tothom, escarmentat,

no es creurà res, ni el que sia

la més pura veritat.

Per això a mi em desconsola

veure que el temps va corrent,

i que el regnat de la bola

s'estira tranquilament.

Flox.

Disfressa

—Que per què em disfresso no essent Carnestoltes? Perquè jo també hi vull ésser!

Democràcia triomfant

Un dels efectes més importants de la guerra el trobem en la revifalla de l'esperit conservador. El fenomen va desconcertar a molts dels que creïem que era l'ideal democràtic i socialitzant el que treuria més bella florida.

Els que restarem fidels a l'esperança de veure el món acaminar-se francament envers el socialisme després de les hores d'horrorosa cruència, contemplem amb serena joia els darrers esdeveniments polítics d'Europa, que tenen tot el caire d'ésser l'inici d'un corrent decisiu de la consciència dels pobles d'elevat índex espiritual.

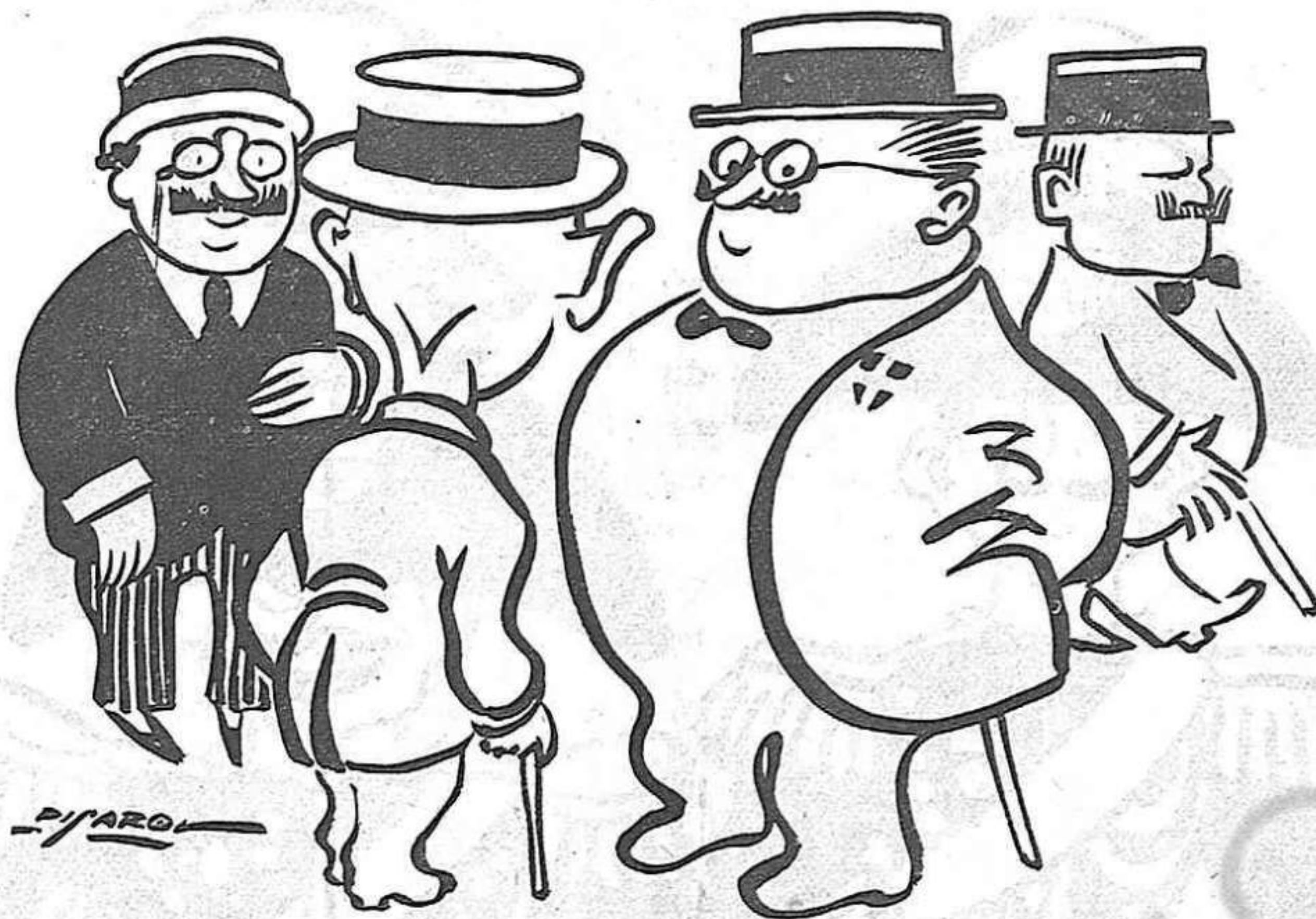
Al finir la tragèdia, s'estengué pel món una feixuga atmòsfera de regel i d'egoisme. Cada poble es va concentrar en sí mateix per a guarir-se les nafres i fer-se fort en les noves escames. La pietat que inspiraven les nacions dessagnades mogué activament el sentit de patriotisme, i la necessitat de restaurar la riquesa pública, féu que s'exarbossin els sentiments conservadors i nacionalistes a ultrança.

Les fronteres espirituals dels pobles, ja força estretes, s'estrenyiren més; la preocupació dels problemes econòmics, barrà el pas al desenrotllament de les qüestions morals.

Europa volgué de bell antuvi, restaurar-se seguint les velles normes jurídiques i econòmiques i tingué per pertorbador tot el que significés canvi i innovacions.

Això portà el descrèdit del socialisme i l'hostilitat pels seus homes. No es tingué en compte que durant la guerra s'apel·là vigorosament, desesperadament al socialisme i s'establiren amb èxit molts

Pretensions

—Jo trobo que, per molt contents que estiguin dels seus mosqueters, nosaltres farem molta patxoca.

dels seus principis polítics en les nacions bel·ligerants.

Les repetides victòries dels socialistes a Europa s'expliquen pel fet de que tothom es va adonant de que la guerra fou principalment motivada per qüestions econòmiques i de que el capitalisme és l'enemic més ferm de la pau del poble.

La crisi de l'esperit democràtic ha estat un episodi potser necessari i sens dubte altament alligador.

Tan internacional com l'afany allibe-

rador de l'obrer és la concupiscència de la plutocràcia. L'esperit no pot volar vers l'ideal mentre els homes es maten per unes mines o unes fàbriques, ni el treball és una cosa noble i enaltidora si suscita bregues i rencúnies.

El triomf del laborisme britànic fou una advertència per a la burgesia. El que ara ha assolit la democràcia social de França és encara més significatiu i tindrà una superior transcendència, car els esdeveniments polítics i socials de França

estan sempre plens de mundialitat. Aquesta bella renaixença democràtica pot ésser considerada avui com una protesta contra les violències dels governs burgesos i com el signe d'una suprema aspiració a la pau i a la fraternitat humana.

GLICINI

COMENTARIS D'ACTUALITAT

Coses de Rússia

Si el senyor Vinardell no ho ha de pendre a mal, direm que nosaltres també hem rebut noves de Rússia i no precisament en forma de carta, sinó per mitjà d'un llibre nelografiat, que ha estat editat d'aquesta forma (segons resa el pròleg) per manca de recursos, i potser (pensem nosaltres) per a lliurar-se millor de la censura soviètica.

Aquest llibre, després de pintar amb tons potser massa realistes, l'actual vida del poble rus, analitza l'actuació dels seus governants i diu aproximadament:

«El fuet que abans engrapava la mà del tsar, era punyent, però sabia colpejar-nos amb la dreta mentre amb la esquerra deixava caure un tros de pa. Avui el nostre mal s'ha agreujat. Ja no som els cavalls aferrats al jou per arrossegar el tren luxós de la cort imperial; ara som rucs de llenyataire, colpejats sens treva quan treballem i més colpejats encara quan demanem un tros de pa per a la fam».

D'un altre capítol, força substancials, traduíem la següent anècdota,

«El pare del meu amic i company de curs, Peteroff, posseïa grans quadres amb

LA CIVILITZACIÓ DEL CRIM

La gent de les grans ciutats acostuma a tenir un fals i equívoc concepte del crim. Es un crim civilitzat el que pot convertir-se fàcilment en una novel·la, o el que sembla plagiat d'una novel·la. Així sentim que la gent diu d'un crim amb íntima satisfacció:

—Carai, això sembla d'En Conan Doyle!
O bé:
—Qualsevol diria que el criminal, en cometre el fet, pensava en les novel·les de Maurice Leblanc!

O bé:
—Amb això se'n podria fer una comèdia policíaca.
O bé:
—Quina feina hi tindria Sherlock Holmes en descobrir a l'autor.

Així el crim es civilitza—es civilitza al revés—tornant-se literari, agafant un marcat to novel·lesc. Així, per exemple, un crim dels dits passionals, no és un crim civilitzat, no és interessant i si perfectament vulgar. En canvi és un crim civilitzat d'un assalt a un Banc, el comès en un fumader d'opi, el que cau baix la jurisdicció de la psiquiatria, com, per exemple, el de Gill de Rais—que

serví de model a Landrú—el de les abominables corrupcions de menors...

Aquests crims no es donen més que en grans centres de civilització: Nova York, París, Viena, Londres. Però no es poden donar a Reus, llastimosament. En canvi, sembla que hi ha un marcat interès en incorporar Madrid an aquests grans centres de civilització. Madrid, en poc temps, ha tingut tres crims dels que en podríem dir sensacionals: el de l'express d'Andalusia, el del tristament cèlebre Vidal i Planas, el de la desaparició d'aquestes tres nenes, ara últimament. Amb aquesta desaparició misteriosa de les tres nenes se'n pot molt ben fer un melodrama de tanta força com *Les deux gosses* de Pierre Decourcelle, i un reguitzell de *Novelas Cortas* a que tant aficionades són les porteres espanyoles.

Però, francament, nosaltres, que som uns infeïços de pacífics instints, preferiríem menys civilització, menys delinqüescència, i més enfeniment. I més pietat.

EL NOU PRESIDENT

Heu's-aquí com la França immortalment republicana s'ha simbolitzat en un home: Herriot. He

riot, apoiat de tot el poble, s'ha sapigut dreçar, en aquests temps en que la França s'abocava a un perillós camí d'arbitrarietats, reaccionisme, burgesia odiosa i dictadura, davant Poincaré l'imperialista.

Es natural, és lògic, és humà, que en la lluita entre aquests dos homes triomfés Herriot. Perquè tot aquell que significa amb la seva actuació la democràcia, la llibertat, l'amor al poble, *únic e indivisible*, pot trigar més o menys en triomfar, però triomfa sempre.

UNA VAGA AL JAPÓ

No tot són terratrèmols al Japó. No tot són llegendàries gestes de samurais i *harakiris*—suïcidis—heroics. No tot són cases de the i gheises a lo Pierre Loti i Claude Farrere. Ara mateix a Osaka s'està celebrant—celebrant, ja que des d'aquesta distància el fet té proporcions de festa—una formidable vaga de filatures de cotons.

Mireu aquests japonesos. Fins avui tan sols els havíem vist en ventalls i en estoretes per a col·locar postals. Ara els veiem reunint-se en els bosquets de pins—els mateixos pins dels àlbums de Utamaro i Toio Kuni—propers a les fàbriques, per a donar-se ànims i pendre acords, que és lo únic que es pot pendre durant una vaga.

Mireu-se'ls aquests japonesos! Han clavat a la porta de la fàbrica un rètol anunciant que la vaga segueix

Mireu-se'ls aquests japonesos! Volien parlar el director de la fàbrica, però el director de la fàbrica, com que no li convenia, no els volia veure a ells. I ells, els vaguistes, han bloquejat la casa del director de dia i nit, menjant-hi—si han pogut menjar—i dormint-hi, que això del dormir ja no es pot privar tan fàcilment.

Els vaguistes reunint-se per a pendre acords en els boscos propers a la fàbrica

Quin exemple de perseverància a seguir... que no seguirà ningú! Aquests japonesos passaran misèria, passaran fam, passaran angúnies, però, segurament, guanyaran la vaga, que és lo que es tractava de demostrar. Perquè per damunt de la misèria, la fam i l'angúnia, hi ha la dignitat de l'home.

Un rètol clavat a la porta de la fàbrica anunciant que la vaga segueix

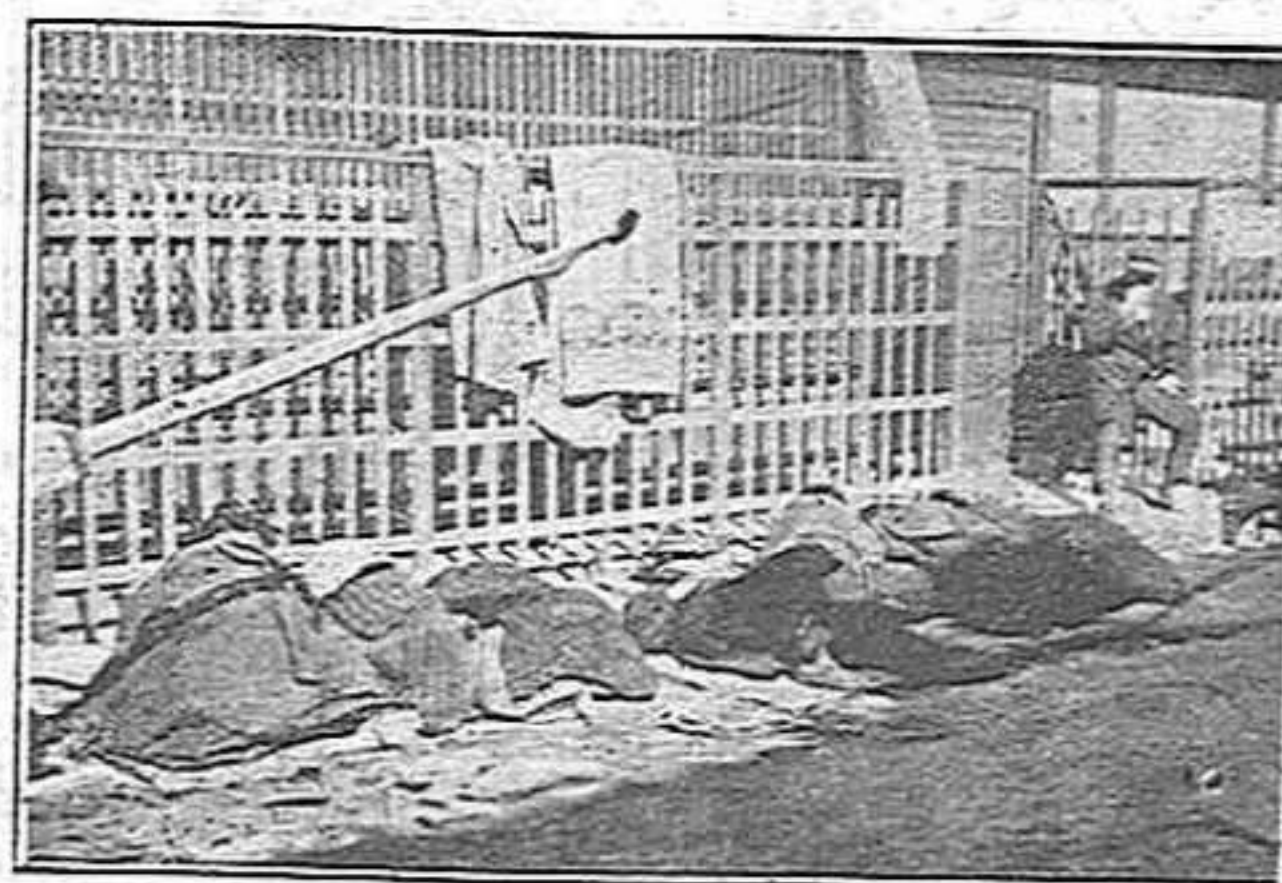
Maria del Val Paredes

Maria Ortega Guirado

Angela Cuevas Guillén

Els vaguistes bloquejant la casa del director

esplèndids cavalls. Un dia hi vaig anar.

—Que em deixaràs montar un cavall?
—vaig dir-li.

—En saps?

—Si, —vaig fer jo aconsellat per l'audàcia dels pocs anys.

I ja em teniu a mi montat a dalt d'un corcer, un *fur sang* de raça anglesa. Per primera providència li clavo els ferros i surto a galop extés.

Fins aquí tot va anar a mida del meu gust; després, la cosa va canviar. En veure'm incapaç de governar a la bèstia, prou me'n vaig empenedir de la meua bogeria. Era tard, però, i no cabia sinó esperar els esdeveniments, que, per verader miracle, no em foren fatals.

Igual és el Dictador. Va pujar a governar per pròpia voluntat i un cop a dalt, se'n va adonar de que allò li venia gran. Però ja era tard per a tornar enrra i d'intentar baixar li costaria la pell.

I així segueixen les coses, que quant temps duraran? No ho sé pas. Probablement fins que el cavall ensopegui amb un entrebanc i el genet s'esbulli el cap en virtut de la llei de la inèrcia o de qualsevol altra llei tan popular com aquesta.

Per la transcripció,

E. HERRERO

N. de la R. — Publiquem aquest article malgrat no estar conformes amb la seva manera de veure el conflicte. Per dolent que sigui el règim soviètic, era pitjor el de tsar, senyor Herrero.

El casino democràtic

El nom no fa la cosa.

En aquest cas l'adjectiu és lo de menys i no cal dir que la democràcia d'aquest centre—avui ja inevitable a totes les viles que tenen cara i ulls— és d'una flexibilitat a prova de bomba i que la circumstància d'ostentàr al quartó de Juntes el retrat del «caudillo», no priva de que el casino prengui en casos determinats una filiació monàrquica, sobretot si es tracta d'assistir amb l'estandart a rebre un personatge o de fixar una quantitat per a fer tocar a bon temps en dies de tempesta.

La vida de l'Entitat és del tot planera i quasi queda integrada amb el cafè i copa, les caramboles i els típics balls d'assaig, on hi abunden les espartenyas noves, les escfofolles de cacau i el fum de calinyo.

Una hora tonta

El Consell Directiu té una hora tonta i és quan agafa la mania de fer cultura i acorda dotar el casal d'una biblioteca, que sols ensenyaran als forasters, ja que dels socis—gent rural i senzilla— apart de que el negre els destorba, com ells diuen, no són donats a complicacions cerebrals i cerquen en les amenitats del cau i la brisca l'únic oasi a les llurs feixugues tasques agrícoles.

La víctima

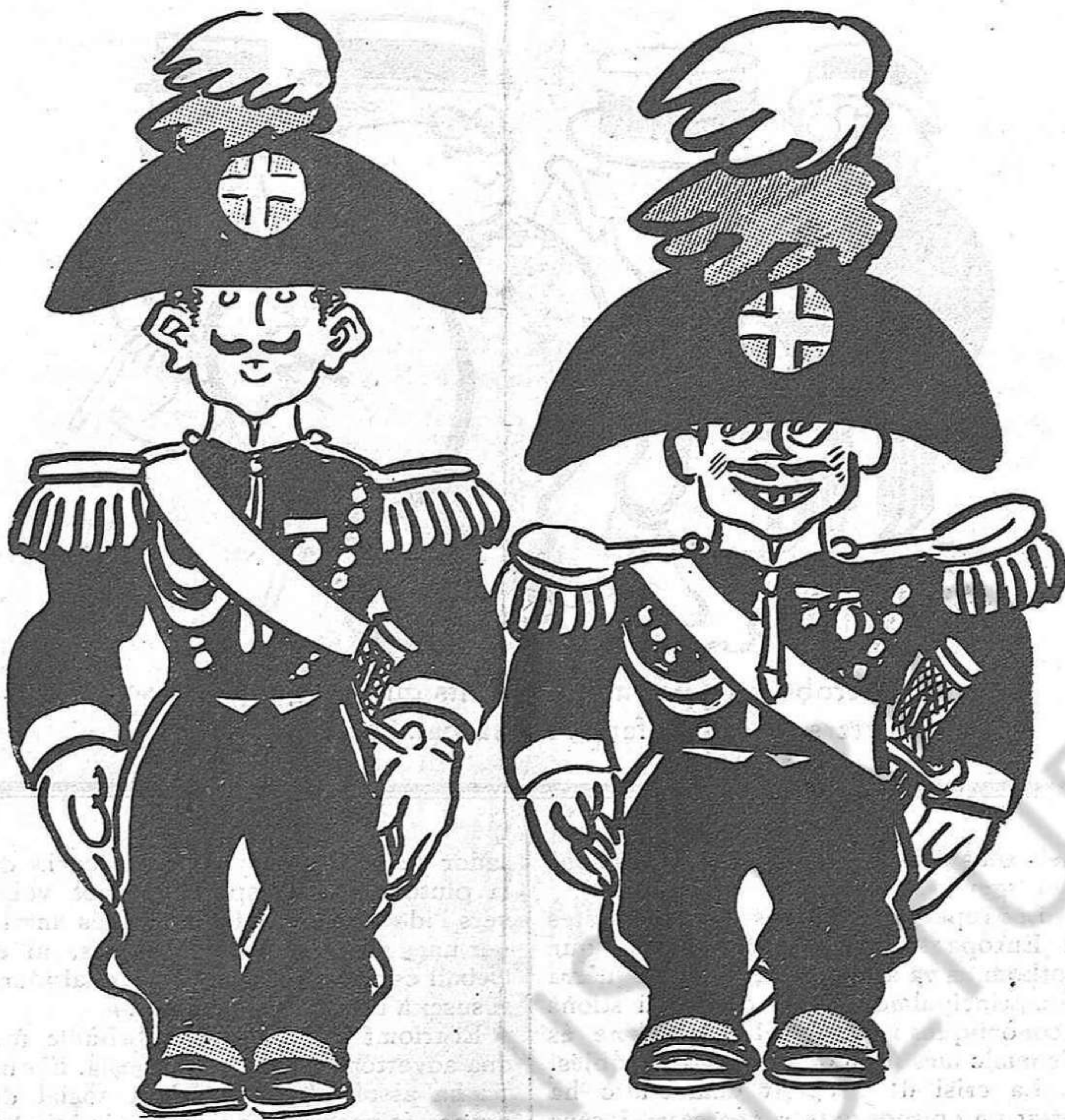
Després de l'acord, cal cercar la víctima que exerceixi el càrrec de bibliotecari i no cal dir que el anomenament recau sempre damunt del membre més il·lustrat, que sol ésser, el que llegeix en veu alta les notes del setmanari comarcal o bé retola les cartolines fixant el preu de les consumacions. Sobre això darrer, bé pot dir-se que si no ha arribat a la perfecció, poques errades trobaríem en els seus textos, descomptant —naturalment— algunes comes fora de lloc, alguns accents *oblidats* i alguna *b* de burro mal interpretada.

El nou elegit procura que no manqui al seu departament, ademés d'uns volums de caràcter legislatiu que han ofert el diputat i l'alcalde, algunes obres literàries (?) com la *Guia dels enamorats*, *Enfermedades del estómag* o bé unes *Notas algebraicas* que guardava el barber d'ençà que deixà els estudis i que cedeix ara de bona gana per alleugerir-se de tanta càrrega.

La planxa d'En Cisquet

Volèm fer esment, com a final, d'un

Modes

Tal com haurien de vestir aquests dies els nostres urbans.

Entrada d'istiu

—Creguin-me, una temporadeta a la torra convé a tothom!

cas rescent ocurregut an En Cisquet, un d'aquests simpàtics bibliotecaris:

Amb motiu de visitar-li la Biblioteca l'inspector dels mestres i en preguntar-li aquest si sentia predilecció pels clàssics o pels romàntics, li contestà l'al·ludit —no sense temor d'equivocar-se, però amb ganes d'ésser original— que preferia els trassatlàntics.

M. GRANÉ CIVIL

REPICS

Nosaltres, per tal de no ésser menys que a Madrid, ens les empequem totes.

Allà dalt han desaparegut tres nenes? Doncs nosaltres, més difícil encara: a Terrassa han desaparegut dues velletes de seixanta anys.

Madrilenys i catalans sempre ens ho farem a palletes.

En Pau Iglesias ha estat processat.

La pols ha invadit Barcelona. Mai se n'havia vist tanta per tot arreu.

Aquest problema sembla prou senzill perquè l'Ajuntament el resolgui desseguida, oi?

Doncs, no, senyors. Perquè l'Ajuntament vol resoldre el problema regant els carrers, i regant se'n va la pols, això sí, però queda un fangeig que no hi ha per on passar.

Si més no, és pitjor el remei que l'enfermetat. Cal reformar el refraner català i dir: «Qui no vulgui pols que no vagi a... Barcelona».

A Vilanova i Geltrú morí de repent l'altre dia un xicot d'uns vint anys, pres d'una emoció intensíssima.

Perquè se li va cremar la casa? Perquè es va veure a les portes de la mort? Per trobar-se en una catàstrofe?

Res d'això. Perquè l'equip del seu club de futbol va marcar el *goal* de la victòria.

El futbol ja comença a tindre els seus màrtirs.

França segueix escrivint la seva bella pàgina democràtica dintre la història reaccionària de bona part de l'Europa d'enguany.

Aviat escriurà l'epíleg. Un epíleg força trist per Millerand,

França no vol bromes amb això de governar el país.

Els gossos fan de les seves pels carrers de Barcelona. Cada dia mosseguen a set o vuit persones.

Només cal veure això per a comprendre desseguida que aquí no es feren els gossos amb llonganisses, com hi ha qui diu amb massa insistència.

Les dues magnífiques faroles de bronze que completaven l'estètica del monument a l'almirall Galcerà-Marquet, de la Plaça del Duc de Medinaceli, ningú sap on són ni on paren.

I sense les faroles, resta mutilat el millor monument de Barcelona.

A veure si la Comissió de cultura es decideix a cercar aquest parell de *llums*, que el bon gust reclama siguin restituïts al seu lloc corresponent.

Allò de la inauguració del *Gran Metro de Barcelona*, que es tenia per una cosa imminent, sembla ara que ha sigut ajornat *sine die*, no mancant qui creu que no es podrà obrir al públic la primera via soterrània barcelonina.

En Joan Arús intenta fer la definició del periodista i els periodistes de *La Publicitat* li refusen.

Nosaltres, si el tinguéssim que definir-lo al periodista, diríem d'ell que és l'home que ha de dir lo que no vol dir, i que no li deixen dir lo que tothom voldria que digués.

Al menys, aquesta és la definició del periodista barceloní, o, extenent-ho una mica més encara, del periodista espanyol.

Els feixistes anglesos s'han constituït en societat anònima: «British Fascisti, limited».

Igual que si el feixisme fos una companyia de ferrocarrils o una fàbrica de llet condensada.

Es una nova concepció política que oferim als partits nous.

D'això a l'Estat per accions que preconitzava nostre gran «Peyus» no hi va més que un pas.

L'ex alcalde de Madrid senyor comte de Limpas ha estat processat a conseqüència de la inspecció efectuada a l'Ajuntament madrileny.

Hom diu que en aquesta inspecció s'han trobat coses que no són «limpias» del tot.

Els incendis s'han posat a Barcelona a l'ordre del dia.

Ningú podrà negar que el nostre poble és un poble ardent per excel·lència.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT
PER LA CENSURA MILITAR

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, CARRER
del Olm, número 8